

NEJVYŠŠÍ SOUD

Mgr. Petr TOMÍČEK
vedoucí oddělení styku s veřejností

sp. zn. Zin 16/2023

ROZHODNUTÍ

Nejvyšší soud jako povinný subjekt ve smyslu § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „informační zákon“), rozhodl o žádosti **K. J.**, nar. dne XY, trvale bytem XY, s e-mailovou adresou XY@seznam.cz (dále jen „žadatelka“), ze dne 30. 1. 2023, v řízení sp. zn. vide supra (dále jen „projednávaná žádost“),

takto:

I. Podle § 15 odst. 1 v souladu s § 8a odst. 1 informačního zákona, ve spojení s čl. 6 odst. 1 NAŘÍZENÍ EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY (EU) 2016/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů, dále jen „nařízení“) a dále také v souladu se zákonem č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů, se projednávaná žádost částečně **odmítá** tak, že v poskytované informaci (formou odkazu) nebudou obsaženy chráněné osobní údaje fyzických osob.

II. Podle § 15 odst. 1 v souladu s § 2 odst. 4 a § 3 odst. 3 informačního zákona se projednávaná žádost v níže zvýrazněné části „*rozhodnutí s podobným obsahem*“ **odmítá**.

Odůvodnění:

Povinný subjekt obdržel projednávanou žádost v následujícím znění (důraz doplněn):
„Vážení, na základě ustanovení § 4 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, si vás dovoluji požádat o rozhodnutí vašeho soudu, o kterém pojednává tento článek:<https://www.novinky.cz/XY>“

V návaznosti na obsah předmětného rozhodnutí si vás dovoluji dále požádat o rozhodnutí s podobným obsahem - nezhojitelnost nezákonné, ale již vyřčené omluvy.

Prosím o zaslání na emailovou adresu XY@seznam.cz “

K výroku I. rozhodnutí:

Podle § 15 odst. 1 informačního zákona „*pokud povinný subjekt žádosti, byť jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, případně o odmítnutí části žádosti“.*

Na národní úrovni se zákonnosti zpracování věnuje § 5 a násl. zákona č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů:

- „Správce je oprávněn zpracovávat osobní údaje, pokud je to nezbytné pro splnění:*
- a) povinnosti, která je správci uložena právním předpisem, nebo*
 - b) úkolu prováděného ve veřejném zájmu nebo při výkonu veřejné moci, kterým je správce pověřen.“*

Podle čl. 4 odst. 1 nařízení se osobními údaji rozumí „*veškeré informace o identifikované nebo identifikovatelné fyzické osobě (dále jen „subjekt údajů“); identifikovatelnou fyzickou osobou je fyzická osoba, kterou lze přímo či nepřímo identifikovat, zejména odkazem na určitý identifikátor, například jméno, identifikační číslo, lokační údaje, síťový identifikátor nebo na jeden či více zvláštních prvků fyzické, fyziologické, genetické, psychické, ekonomické, kulturní nebo společenské identity této fyzické osoby“.*

Podle § 4 odst. 2 nařízení je zpracováním mj. jakákoliv operace s osobními údaji, jako jejich „*zaznamenání, uspořádání, strukturování, uložení, přizpůsobení nebo pozměnění, vyhledání, nahlédnutí, použití, zpřístupnění přenosem, šíření nebo jakékoliv jiné zpřístupnění, seřazení či zkombinování, omezení, výmaz nebo zničení“.*

Jelikož projednávaná žádost neobsahovala náležitost, že jejím předmětem jsou informace toliko v pseudonymizované (anonymizované) podobě, musel se povinný subjekt zabývat nastalou kolizí práva na informace s právem na ochranu soukromí a osobních údajů. Nejvyšší soud nemá v daném případě od subjektů osobních údajů souhlas s předáním jiné osobě a ani nespĺňuje další podmínky stanovené čl. 6 odst. 1 nařízení, což poskytuje zákonný důvod pro částečné odmítnutí projednávané žádosti v souladu s § 8a odst. 1 informačního zákona. Nejvyšší soud proto při vydání předkládaného rozhodnutí upřednostnil právo na ochranu osobnosti a osobních údajů účastníků (stran) řízení, popř. třetích osob, podle čl. 10 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) nad právem na informace podle čl. 17 odst. 5 Listiny. Povinný subjekt má přitom za to, že svým rozhodnutím současně nijak výrazně neomezil obsah požadované informace.

S ohledem na výše uvedené povinný subjekt rozhodl výrokem předkládaného rozhodnutí tak, že projednávanou žádost v rozsahu chráněných osobních údajů v souladu s § 8a odst. 1 informačního zákona ve spojení s § 15 odst. 1 informačního zákona částečně odmítl a k projednávané žádosti poskytuje (formou odkazu na zveřejněné rozhodnutí) informace v pseudonymizované podobě, v níž jsou rozhodnutí standardně zveřejňována na webu soudu www.nsoud.cz.

K výroku II. rozhodnutí:

Podle čl. 17 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) jsou svoboda projevu a právo na informace zaručeny. Podle čl. 17 odst. 5 Listiny jsou státní orgány a orgány územní samosprávy povinny **přiměřeným** způsobem poskytovat informace o své činnosti. Podmínky a provedení čl. 17 odst. 5 Listiny stanovuje informační zákon.

Podle § 15 odst. 1 informačního zákona „*pokud povinný subjekt žádosti, byť jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, případně o odmítnutí části žádosti“.* Podle § 2 odst. 4 informačního zákona se „*povinnost poskytovat informace netýká dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací.“*

Povinný subjekt konstatuje, že účelem této výluky je určitá míra ochrany povinných subjektů před nutností vytvářet nové informace jen pro účely zpracování odpovědi na žádost (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2012, č. j. 4 As 37/2011-93, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2013, č. j. 8 As 9/2013-30). Pokud tedy povinný subjekt obdrží žádost o vytvoření nových informací (např. odborné rešerše judikatury) s odkazem na informační zákon je třeba žádost podle § 2 odst. 4 téhož zákona odmítnout, tedy vydat rozhodnutí o odmítnutí žádosti.

Povinný subjekt dále odkazuje na ustálenou judikaturu, z níž jednoznačně vyplývá, že ustanovení § 2 odst. 4 informačního zákona je třeba vykládat podle jeho účelu, jímž je bránit povinné subjekty před tím, aby se na ně žadatelé v režimu uvedeného zákona obraceli s žádostmi o zaujetí stanoviska v blíže specifikované věci, provedení právního výkladu, vytvoření či obstarání nové informace ve smyslu informačního zákona (blíže srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 55/2014-33).

V případě žádostí o rešerši rozhodovací činnosti navíc není ani splněna jedna z náležitostí „informace“ ve smyslu informačního zákona, kterou § 3 odst. 3 informačního zákona definuje jako „jakýkoliv obsah nebo jeho část v jakékoliv podobě, zaznamenaný na jakémkoliv nosiči...“. Viz následující komentářový závěr: „*Ustanovení § 2 odst. 4 informačního zákona je úzce spjato s definicí informace v § 3 odst. 3 informačního zákona, tj. že jde o obsah zaznamenaný na nějakém nosiči, neboli s principem, že povinnost poskytovat informace míří do minulosti, tj. vůči skutečnostem, které již nastaly a trvají (nebo podle názoru žadatele nastat měly či mohly).*“ (viz JELÍNKOVÁ, J., TUHÁČEK, M.: *Zákon o svobodném přístupu k informacím. Praktický komentář. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2017, 284 s., str. 24*).

Povinný subjekt dodává, že žádnou „ucelenou informaci“ (seznamem rozhodnutí) vztahující se k úzce vymezené oblasti rozhodovací činnosti (k vybraným institutům a oblastem práva), kterou by mohl k projednávané žádosti bez dalšího poskytnout (tj. bez vytváření nové informace analytickou činností právníků povinného subjektu), nedisponuje. Povinný subjekt soudní řízení v takto úzce vymezené konkrétní oblasti nijak blíže nesleduje, neanalyzuje, a vzhledem k povaze činnosti ani nemá důvod sledovat a analyzovat, jelikož to není nutné pro řádný výkon zákonem svěřených pravomocí. Projednávaná žádost nepožaduje pouze určitou obecnou skupinu řízení, která by teoreticky mohla být Nejvyšším soudem orientačně sledována např. vyznačením specializace (podrobněji dále) v Informačním systému Nejvyššího soudu (dále jen „ISNS“), ale detailní výsek určité právní oblasti týkající se zcela specifické právní otázky.

Povinný subjekt tak rekapituluje výše uvedené skutečnosti s tím, že Nejvyšší soud nevede speciální statistiky či seznamy aktuální judikatury k jednotlivým právním odvětvím a institutům, či dokonce k jednotlivým ustanovením konkrétních zákonů. Povinný subjekt nemá bohužel ani možnosti, jak požadované hodnověrné informace získat jednoduše ze své databáze například zadáním příslušného hesla. ISNS sleduje a přesně vyhodnocuje jen konkrétně zadané statistické údaje podle parametrů, které jsou do něj předem naprogramovány. Jde především o údaje, jejichž sledování vyžaduje běžná denní činnost soudu (z povahy věci tak ISNS nemusí automaticky vyhovovat požadavkům externích žadatelů).

Částečnou výjimkou je, ve shodě s výše uvedeným, pouze možnost vyznačení specializace v rámci ISNS u některých, předem vybraných obecných oblastí práva, jejichž orientační sledování pro rozhodovací činnost Nejvyššího soudu určitý význam má. Naprogramovat další funkcionality ISNS by představovalo pro povinný subjekt nepřiměřenou zátěž, neboť by musel oslovit s touto zakázkou externího správce počítačové databáze, specializovanou počítačovou firmu.

Nepřiměřenou zátěž by rovněž představovalo zpracování „podkladů“ tzv. ručně, tedy aktivní kontrolou vydaných rozhodnutí, přitom by se nejednalo o „prostý sběr dat“, ale o vysoce odbornou analytickou činnost, studium textů vydaných rozhodnutí a jejich právní vyhodnocování. Touto prací by musel být pověřen odborný pracovník Nejvyššího soudu, nejlépe právník se zaměřením na danou právní oblast.

Povinný subjekt si dále dovoluje odkázat na další závěry z odborné literatury, která se podrobně vyjadřuje k situacím, kdy se žadatelé prostřednictvím žádosti o informace domáhají vytvoření nové informace: „*Ve všech těchto případech tedy nastává specifická situace, v níž žadatel požaduje určitou informaci, která se sice pojmově vztahuje k působnosti povinného subjektu /.../, avšak v okamžiku podání žádosti neexistuje, resp. neexistuje v žadatelem poptávaném stavu, a žadatel se výslovně nebo implicitně domáhá jejího vytvoření /.../. Požadavek žadatele ve smyslu § 2 odst. 4 tedy z velké části směřuje do budoucnosti a z jistého hlediska se tak dostává mimo režim Svlnf, neboť „neexistující informace“ nespĺňuje jeden z pojmových znaků informace, jak je zákon vymezuje v § 3 odst. 3 (informací je jen údaj zaznamenaný, tudíž pro povinný subjekt existující). /.../ Soudní judikatura především dovodila procesní požadavek, podle něhož musí být při aplikaci ustanovení § 2 odst. 4 žádost o informace odmítnout rozhodnutím, vydaným podle § 15 odst. 1; komentované ustanovení je tedy chápáno jako specifický důvod pro odmítnutí žádosti o informace. (FUREK, A., ROTHANZL, L., JIROVEC, T. *Zákon o svobodném přístupu k informacím*. 1. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2016, s. 62 - 63).*

Jak již bylo výše uvedeno, požadovanou informaci by povinný subjekt musel nově vytvořit, přičemž by nešlo jen o prostý sběr dat, ale jednoznačně by se jednalo o nepřiměřenou zátěž vycházející z nezbytné specializované analytické a odborné práce s judikaturou. Tuto práci by musela provést osoba s patřičným právním vzděláním, čímž by jednoznačně naplnila podmínku vytváření tzv. „přidané hodnoty“ ve smyslu definice nové informace.

Charakteristikou toho, co už lze označit za nepřiměřenou zátěž, kdy je třeba žádost odmítnout, na rozdíl od situace, v níž by se jednalo jen o zpracovávání velkého objemu jednoduše extrahovatelných dat, kdy má povinný subjekt žadateli informaci poskytnout, ale může jej před poskytnutím nejprve vyzvat k zaplacení úhrady za mimořádně rozsáhlé vyhledávání podle § 17 informačního zákona, se opakovaně zabývá komentářová literatura. V dané souvislosti se pak často objevuje definice, která za nepřiměřenou zátěž považuje jakoukoli „přidanou hodnotu“ nad rámec prostého sběru dat. Za tuto přidanou hodnotu lze jednoznačně považovat odbornou analytickou práci zaměstnanců povinného subjektu, kteří musí mít pro vytvoření požadované nové informace patřičné odborné znalosti a analytické schopnosti.

To znamená, že by tito zaměstnanci museli zkoumaná data nejenom „ukládat do tabulek“, ale museli by též analyzovat a vyhodnocovat různé mezní situace, jimiž může být např. posuzování, která konkrétní rozhodnutí splňují specifické požadavky (náležitosti) dané konkrétní žádosti a která nikoli. Podrobněji např. viz: FUREK, A., ROTHANZL, L., JIROVEC, T. *Zákon o svobodném přístupu k informacím*. 1. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2016, bod 20, s. 73 - 74.

Nejvyšší soud jakožto povinný subjekt musí podle § 20 odst. 4 písm. a) informačního zákona rovněž postupovat v souladu s § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, tedy dbát o to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Vzhledem k tomu, že povinný subjekt již opakovaně (resp. vždy) v obdobných případech žádostí o odborné rešerše v databázi rozhodnutí či žádostí o vytvoření nových odborných statistik vydal rozhodnutí o odmítnutí žádosti o informace, nebyl ani v případě projednávané žádosti důvod se od ustálené rozhodovací praxe odchýlit.

Ostatně vytváření odborných rešerší, statistik či obecně „poskytování služeb právního poradenství“ ani nebylo a není účelem informačního zákona, viz text důvodové zprávy k zákonu č. 61/2006 Sb., který uvádí následující: *„Povinný subjekt je povinen poskytovat pouze ty informace, které se vztahují k jeho působnosti, a které má nebo by měl mít k dispozici. Naopak režim zákona o svobodném přístupu k informacím nestanovuje povinnost nové informace vytvářet či vyjadřovat názory povinného subjektu k určité problematice. Toto ustanovení nemá v žádném případě sloužit k nepřiměřenému zužování práva na informace, má pouze zamezit žádostem o informace mimo sféru zákona – zvláště časté jsou v této souvislosti žádosti o právní analýzy, hodnocení či zpracování smluv a podání – k vypracovávání takových materiálů nemůže být povinný subjekt nucen na základě své informační povinnosti, neboť taková úprava by byla zcela proti původnímu smyslu tohoto institutu.“*

Cit. z: <https://www.psp.cz/sqw/text/tiskt.sqw?o=4&ct=991&ct1=0>

Pro vyloučení jakýchkoli pochybností povinný subjekt na tomto místě rekapituluje, že důvodem pro odmítnutí projednávané žádosti není „mimořádná časová náročnost“, která by byla potřebná pro zpracování příslušné odborné rešerše, nýbrž skutečnost, že k vytvoření požadované nové informace, která by vznikla pouze pro účely vyřízení projednávané žádosti, by bylo vedle podstatné časové dotace nezbytné vyvinout nepřiměřené úsilí ve smyslu odborné analytické práce patřičně právně vzdělaného personálu.

Povinný subjekt současně uvádí, že důvodem pro odmítnutí žádosti nemůže být skutečnost, že podstatná část rozhodnutí Nejvyššího soudu je veřejně dostupná přes vyhledávání na webových stránkách Nejvyššího soudu. Konkrétně lze však v dané souvislosti konstatovat, že požadovaná informace je tedy veřejně dosažitelná v tom smyslu, že je možné ji jako **novou** informaci vytvořit. K tomu je nicméně nutné vyvinout potřebnou odbornou činnost, kterou je už ale třeba z pozice povinného subjektu hodnotit jako nepřiměřené úsilí.

Jelikož z žádného právního předpisu nevyplývá pro povinný subjekt povinnost vést informace v podobě vymezené projednávanou žádostí a rovněž v návaznosti na argumentaci uvedenou výše, projednávanou žádost povinný subjekt vyhodnotil jako požadavek na vytvoření nové informace ve smyslu § 2 odst. 4 informačního zákona a žádost odmítl.

Povinný subjekt dodává, že soudní řízení, v nichž bylo rozhodováno o návrhu na odklad vykonatelnosti či právní moci, nejsou v ISNS nijak souhrnně sledována, jelikož by taková statistika neměla svůj smysl. ISNS nabízí vyznačení pouze jedné specializace, proto je většinou uvedena hmotněprávní otázka řízení (v daném případě nejspíše „Ochrana osobnosti“). Naopak na webu www.nsoud.cz je možné k vyhledávání využít i naprogramované heslo „Odklad vykonatelnosti“, je tak možné za použití dalších vyhledávacích nástrojů vyhledávat mezi řízeními, u nichž bylo vyznačeno dané heslo (podrobný návod k vyhledávání je uveden níže).

Jak již bylo výše uvedeno, Nejvyšší soud kontinuálně (dlouhodobě) nesleduje řízení, v nichž bylo rozhodováno o návrhu na odklad vykonatelnosti anebo návrhu na odklad právní moci rozhodnutí odvolacích soudů. Nevede ani speciální seznamy řízení, ve kterých byly takové návrhy podány. Senáty civilního kolegia Nejvyššího soudu se musí návrhy na odklad zabývat neprodleně, aby nevznikla nikomu nenávratná škoda, avšak i v takovém případě existuje řada dovolacích řízení, kde senáty o těchto návrzích nerozhodovaly samostatným dílčím usnesením, ale po prvotním studiu spisu vyhodnotily, že dovolací řízení bude natolik krátké, že své vysvětlení k tomu, jak naložily s návrhem na odklad, vetknuly až do odůvodnění závěrečného meritorního rozhodnutí ve věci. Oproti tomu existuje i možnost, že rozhodující senát může o odkladu právní moci či vykonatelnosti rozhodnout jen z vlastní vůle, bez předloženého návrhu. K návrhu na odklad dochází sice nejčastěji k podání dovolání, avšak nezřídka je návrh na odklad vykonatelnosti (popř. právní moci) podáván až následně s prodlevou, poslední dobou se naopak stává, že návrh na odklad dovolatelé iniciativně zašlou ještě dříve, než samotné dovolání (dovolací řízení v tom okamžiku de facto ještě neexistuje).

Rozhodnutí o odkladu vykonatelnosti tak může být (nejčastěji) učiněno jak přímo v daném dovolacím řízení, rozhodnutí o odkladu bude tak vydáno **v rejstříku „Cdo“**, přičemž po meritorním rozhodnutí věci celého dovolacího řízení budou pod jednou konkrétní spisovou značkou na webu Nejvyššího soudu dostupná dvě rozhodnutí. Rozhodování o odkladu však může být i činěno v „samostatném“ řízení **v rejstříku „Nd“**, ještě než dorazí samotné dovolání (viz vysvětlení výše a aktuální situace s požadovaným rozhodnutím v projednávané žádosti).

Nejvyšší soud v roli povinného subjektu podle informačního zákona však jistě může jednotlivé žadatele upozornit na možnosti, které nabízí webové vyhledávání v databázi rozhodnutí Nejvyššího soudu, kde jsou k dispozici od roku 2002 všechna vydaná rozhodnutí jednotlivých senátů Nejvyššího soudu, a kde lze vyhledávat například také za pomoci přednastavených civilních a trestních hesel.

V rámci Rozšířeného vyhledávání je k dispozici i **fulltextové vyhledávání** (kolonka „Text rozhodnutí“, k vyhledávání lze použít mj. i **logické operátory**: "" slouží pro vyhledávání řetězce slov, * pro vyhledávání ve všech tvarech slova, AND k současnému vyhledávání více formulací, podrobně viz Náповěda na webu). **Je tak možné např. vybrat naprogramované heslo „Odklad vykonatelnosti“ a do fulltextového vyhledávání zadat formulaci "hrozila závažná újma" AND omluv*, která vede k následujícím výsledkům vyhledávání** (vyhledávání lze dále omezit na konkrétní agendu – např. Cdo, či je možné např. zadat číslo rozhodujícího senátu, vždy do příslušných částí konstrukce spisové značky v úvodu formuláře):

[https://www.nsoud.cz/Judikatura/judikatura_ns.nsf/\\$\\$WebSearch1?SearchView&Query=\(%5BARozhodnutiRT%5D%3D\(%22hrozila%20z%C3%A1va%5B%C5%BEen%C3%A1%20%C3%BAjma%22%20AND%20omluv*\)\)%20AND%20\(%5Bheslo%5D%3D%22Odklad%20vykonatelnosti%22\)%20AND%20%5Bkolegium%5D%3D1&SearchMax=1000&SearchOrder=4&Start=0&Count=15&pohled=1](https://www.nsoud.cz/Judikatura/judikatura_ns.nsf/$$WebSearch1?SearchView&Query=(%5BARozhodnutiRT%5D%3D(%22hrozila%20z%C3%A1va%5B%C5%BEen%C3%A1%20%C3%BAjma%22%20AND%20omluv*))%20AND%20(%5Bheslo%5D%3D%22Odklad%20vykonatelnosti%22)%20AND%20%5Bkolegium%5D%3D1&SearchMax=1000&SearchOrder=4&Start=0&Count=15&pohled=1)

Uvedené výsledky jsou pouze reprezentativním návodem na vyhledávání na webu Nejvyššího soudu, nikoli úplným výčtem všech zájmových rozhodnutí. Jak již povinný subjekt výše konstatoval, nemůže nahrazovat tvůrčí činnost jednotlivých žadatelů a k žádostem o informace vytvářet odborné rešerše jako nové, dosud neexistující informace.

Povinný subjekt na závěr taktéž uvádí, že jeho ustálená rozhodovací praxe (odmítání žádostí o rešerše) byla potvrzena i ze strany odvolacího orgánu. K tomu např. rozhodnutí ze dne 12. 8. 2020, č. j. UOOU-03215/20 – 4, v němž je uvedeno mj. následující (důraz doplněn): *„Je třeba rozlišovat žádosti o prosté výtahy z databází či části dokumentů na straně jedné a žádosti o právní analýzy, hodnocení či zpracování smluv a podání, o **analýzy dat z rozhodovací činnosti povinného subjektu apod. na straně druhé**. Rozhodující tedy není časová náročnost shromáždění požadovaných informací (...), ale to, **zda postačí mechanická, jednoduchá práce se zdrojovými daty, nebo je naopak potřeba „přidaná hodnota“ překračující rámec jednoduchých úkonů**. To odpovídá čl. 5 odst. 2 směrnice 2003/98/ES o opakovaném použití informací veřejného sektoru, ve znění směrnice 2013/37/EU, podle něž **subjekty veřejného sektoru nejsou povinny vytvářet nebo upravovat dokumenty nebo poskytovat výtahy z dokumentů, pokud by to představovalo nepřiměřené úsilí překračující rámec jednoduché operace**“. /.../ o vytváření nové informace půjde pouze tehdy, **jestliže k vytvoření odpovědi na žádost nestačí pouhé mechanické vyhledání a shromáždění údajů, které má povinný subjekt k dispozici a které jsou žadatelem poptávány, ale jestliže je nezbytné s těmito údaji provádět další zpracovávání nad rámec prostého „vtělení“ do odpovědi /.../.**“*

Zcela na závěr povinný subjekt vysvětluje, že předkládané rozhodnutí spolu s níže poskytovanou informací nezasílá na v žádosti uvedenou e-mailovou adresu, která by byla vyhovující v případě kladného vyřízení žádosti, nýbrž prostřednictvím poštovních služeb. A to proto, že podle § 19 odst. 4 zákona č. 500/2004, správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), může správní orgán doručovat na adresu pro doručování nebo elektronickou adresu účastníka řízení, pokud to nevyklučuje zákon nebo povaha věci. Podle § 19 odst. 5 ve spojení s § 72 odst. 1 správního řádu **musí povinný subjekt doručit správní rozhodnutí do vlastních rukou**, což v případě doručení na adresu na udanou elektronickou adresu není zajištěno, neboť žádost neobsahuje uznávaný elektronický podpis ve smyslu zákona č. 297/2016 Sb., o službách vytvářejících důvěru pro elektronické transakce. E-mailová adresa nemůže obstát při postupu podle § 15 informačního zákona, neboť povinný subjekt odesláním písemného vyhotovení rozhodnutí na „běžnou e-mailovou adresu“ není schopen hodnověrně prokázat okamžik doručení. Po správní úvaze dospěl povinný subjekt k závěru, že uvedenou doručovací adresu nemůže pro nesoulad s citovanými ustanoveními správního řádu akceptovat. Na základě výše uvedeného doručuje povinný subjekt předkládané rozhodnutí prostřednictvím poštovních služeb na adresu trvalého pobytu, která byla uvedena v textu projednávané žádosti.

Poučení: Proti rozhodnutí o odmítnutí projednávané žádosti nebo její části je možné podle § 16 odst. 1 informačního zákona ve spojení s § 83 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, podat odvolání, které se podává u povinného subjektu, který řízení k projednávané žádosti vedl v prvním stupni, a to do 15 dnů ode dne doručení.

Odkaz na zveřejněnou informaci podle § 6 odst. 1 informačního zákona

Podle § 6 odst. 1 informačního zákona „pokud žádost směřuje k poskytnutí zveřejněné informace, může povinný subjekt co nejdříve, nejpozději však do sedmi dnů, místo poskytnutí informace, **sdělit žadateli údaje umožňující vyhledání a získání zveřejněné informace, zejména odkaz na internetovou stránku, kde se informace nachází**“.

Požadované rozhodnutí je v pseudonymizované podobě volně dostupné v databázi Rozhodnutí a stanovisek Nejvyššího soudu, **která se nachází na webových stránkách www.nsoud.cz** . Rozhodnutí se zobrazí po zadání spisové značky do formuláře na úvodní stránce webu Nejvyššího soudu (tj. po zadání **sp. zn. 25 Nd 32/2023**).

Jelikož bylo projednávanou žádostí požadováno poskytnutí informací v „plné“ podobě (tedy včetně osobních údajů), musel povinný subjekt výrokem rozhodnout o částečném odmítnutí projednávané žádosti (odmítnout žádost v rozsahu osobních údajů). Nejvyšší soud jako povinný subjekt podle informačního zákona zásadně neposkytuje chráněné osobní údaje fyzických osob. Pro případné budoucí žádosti obdobného typu tak povinný subjekt doporučuje, aby byla přímo v textu uvedena skutečnost, že předmětem žádosti o informace jsou informace v pseudonymizované (anonymizované) podobě.

Nutnost odmítnutí poskytnutí osobních údajů se vůči žadateli negativně projeví právě i na základě skutečnosti, že výslednou „odpověď“, tedy rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti spolu s poskytovanou informací či odkazem na ni, není možné zaslat na „obyčejnou“ e-mailovou adresu, z níž byla žádost o informace podána, nýbrž na poštovní doručovací adresu, případně do datové schránky žadatele, má-li ji zřízenou.

Poučení: Proti způsobu vyřízení žádosti v části odkazu na zveřejněné informace je možné podle § 16a odst. 1 informačního zákona podat stížnost do 30 dnů od doručení. Stížnost se podává přímo k povinnému subjektu, který řízení k projednávané žádosti vedl v prvním stupni.

V Brně dne 6. 2. 2023

L. S.

Mgr. Petr Tomíček
vedoucí oddělení styku s veřejností
pověřený vyřizováním žádostí podle informačního zákona